

je zopet zagledal, in stekel mu je tudi govor, desetkrat lepši in boljši, nego ga je imel prej.

Na to ga sprejmejo v svojo družbo, ga oženijo in dajo mu neizmernega bogastva.

Ko je pa postal star, se priporoči pospodu Bogu ter se povrne domov. Doma najde še komaj živega očeta, se mu oprosti ter ga nato pokoplje. Potem je živel do smrti kot pravi kristjan, a vsako leto po enkrat je odšel v vilino goro obiskat in pozdravit svoje sorodnice in posestrime.

Jaz bi stopil . . .

Jaz bi stopil vrh planin,
v srcu poln željã,
poletel kot ptič z višin
daleč, daleč tja —
s trumo brzo nebnih ptic
na srebrn oblak,
v letu mehkih perutnic
silen in lehak.

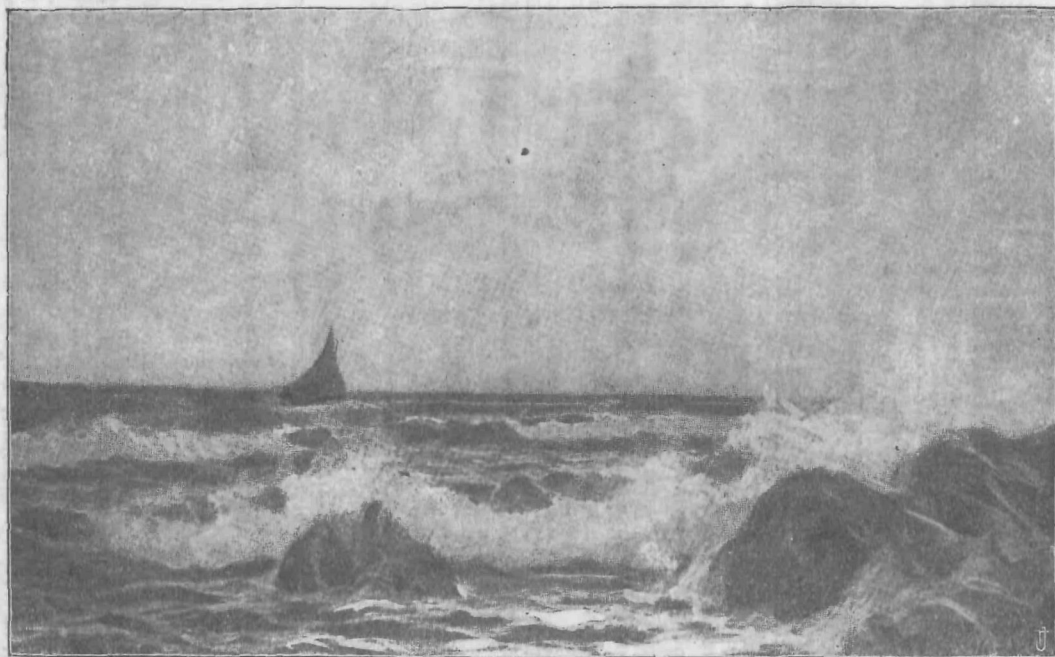
Tja odjadral bi, kjer žarno
solnce je doma,
ki tako nam radodarno
z žarki je zlata.

In odjadral dan bi drugi
v svate na zaton,
kamor pade v sveti tugi
v svoj škrlatni tron
solnce — kralj naš — ko priroma
trudno na večer
v pokoj bisernega doma
v svoj svečani mir.

Tam na vekomaj ostal bi,
žejen pil prostost,
pri vesoljstva kralju kralj bi
bil in njega gost.

Miroslav Kuncič.

NA NAŠEM MORJU